

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 6

August 1990

26. årg

Skikk dere ikke like med denne verden

Rom. 12,2

Grunntekstens uttrykk for «denne verden» betyr egentlig «denne tidsalder». Det er hele jordlivets tid i motsetning til den kommende verden. Men da tiden og tidsånden er slik som menneskene er, så tenker apostelen her nettopp på den store, rådende masse av mennesker, i all deres forgengelighet og onde vesen. For de lever nemlig etter den falne natur og etter «den ånd, som er virksom i vantroens barn», «i denne verdens mørke».

Denne verden er derfor alltid ond. Den stirr mot Gud, forfører og er farlig. Derfor kaller apostelen den også «den nåværende onde verden». Den som vil ofre seg for Gud og leve etter hans vilje, kan derfor ikke følge denne verden eller «skikke seg like med den». Den som vil være en kristen og følge sin Herre gjennom livet, må helt og fullt ta avstand fra alt det som hører denne verden til. Han må tenke, tale og leve på en helt ny måte her på jorden. Det er dette apostelen

tenker på her, når han formaner: «Skikk dere ikke like med denne verden!»

Men skal vi kunne følge denne formingen, må vi «framstille oss selv som et offer». For det kommer ofte til å bli overmåte bittert å være så ensom og så forskjellig fra andre, at en får hele verden mot seg, far, mor, ektefelle, søsken og mange velmente og ansette mennesker. La ikke det være tungt for deg eller føre deg vill. Kristus og alle de som har fulgt ham, har gått denne samme vegen før deg. Ja, mange tusen er blitt martyrer, fordi de ikke kunne skikke seg like med denne verden.

Du skal tenke som så: Selv om jeg ser mine naboer og gamle venner gå en helt annen veg og ha verdens vennskap og aktelse, så vil likevel jeg følge Kristus og hans venner. Da har jeg et langt bedre selskap enn jeg hadde i dem jeg mistet. Jeg har Gud og de gode engler med meg, ja, alle de hellige fra verdens begynnelse. Må Gud

hjelpe meg å være tro inntil enden!

På samme måte skal du tenke når du ser mange som roser seg av å være kristne, mens de samtidig står på god fot med Kristi fiender. De kan ta del med disse i mange unyttige ting, som for eksempel ikke å holde hviledagen hellig, fare med løst snakk, gi seg av med unyttig lesning, og så videre. Da skal du som vil følge Kristus, tenke på om han eller hans disipler gjorde noe slikt. Og så skal du følge eksemplet som disse hellige har gitt.

Når du så ser mange – som selv vil være kristne – kunne tie om Kristus og ikke si et ord om den sjelefare de uomvendte er i, da skal du tenke etter om dette stemmer med kjærigheten og med det eksemplet som Kristus har gitt. Og så har du fått en rettesnor å leve etter. På denne måten kommer du i stort og i smått til å lære ikke skikke deg lik med denne verden.

Men vær klar over at dette gjelder bare slike ting som fører en eller annen synd med seg, og som derfor stirrer mot Guds ord eller kjærhetsbuddet. I alle andre ting skal vi være som andre mennesker. Vi skal oppføre oss naturlig og ikke stikke oss fram ved et påtatt vesen.

Hovmodsånden frister av og til også fromme sjeler til å gjøre som hyklerne. De gir seg selv et annet utseende enn alle andre og oppfører seg på en unaturlig måte. Dette er også en måte å ikke skikke seg lik med verden på. Men det er ikke det

som apostelen mener. Slikt tjener bare til å «gi djevelen rom».

Kristus var også som andre mennesker i sin måte å være på. I sin ferd ble han funnet som et menneske, dog uten synd. Har du et sunt kristent sinn, skal du være hans etterfølger også i dette.

Du skal alltid tenke på det som kan tjene din neste. For det er den store rettesnor for hele livet vårt. Når du tror og bekjenner, når du er nidkjær for Herrens ære og sjelenes frelse, ja, når du er våken og gir akt på deg selv, kommer du saktens til å bli underlig nok for denne verden likevel.

Men du skal ikke la det bekymre deg. Fordi vi er fremmede og utlendinger på jorden, på veg til vårt rette fedreland, kommer vi alltid til å se ut som dårer i verdens øyne. For den har jo sitt hjem og alt sitt her på jorden. Men det er også nettopp når det gjelder Guds sak, vårt eget og andres evige vel, at vi ikke skal skikke oss like med denne verden. Det er det apostelen legger oss på hjertet.

C. O. Rosenius

Dere er verdens lys

Likeså skal dere hustruer underordne dere under deres egne menn, for at også de som er vanTro mot Ordet, kan bli vunnet uten ord ved hustruenes livsførsel, når de ser deres rene liv i guds frykt.

Deres pryd skal ikke være den utvortes – hårfletninger og påhengte gullsmykker eller fine klær, men hjertes skjulte menneske, med den uforgjengelige prydelse – en mild og stille ånd, som er dyrebar for Gud.

For slik smykket de hellige kvinner seg i tidligere tider, de som satte sitt håp til Gud. De underordnet seg under sine menn.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Slik var Sara lydig mot Abraham og kalte ham herre. Hennes barn er dere blitt, om dere gjør det gode uten å la dere skremme av noe.

Så skal også dere ektemenn leve med forstand med deres hustruer som det svakere kar. Og vis dem ære, for også de er medarvinger til livets nåde – for at deres bønner ikke skal hindres.

1 Pet. 3,1-7.

En vanTro mann *kan* vinnes ved hustruenes livsførsel, (v1) når hun er mere opptatt av det indre liv med Herren, enn av sitt ytre (v3-4).

Slik smykket de hellige kvinner seg i tidligere tider, skriver Peter her. Med en mild og stille ånd, underordnet de seg under Herren, og sine menn. Det går altså ikke an å være underordnet Herren samtidig som man lever i opprør mot denne Guds ordning. Og så viser altså Peter til en kvinne som levde flere tusen år før ham. Nemlig Sara. Dette er altså ikke noe tidsbestemt, som mange hevder idag, men eviggyldig. Guds gode og hellige vilje, rett og slett.

Guds ord kjenner altså ikke til ordet likestilling, men bare likeverd. Og dette likeverd, legger Peter vekt på å poengtere her (v7) med et formningsord til ektemenn. Se hvordan Gud har tenkt på og beskyttet den svakere part her. Det er ikke mulig for den sterkere part å misbruke sin

stilling, uten å føre ulykke over seg selv. «– for at deres bønner ikke skal hindres.»

Ingen har rett til å *herske* over et medmenneske, bare *tjene*. (Her taler vi ikke om øvrigheten, selvfølgelig). Dette å ville herske over og styre andre mennesker, åpenbarer bare en ånd som ikke selv er underlagt (lydig) Gud.

Vi er idag kommet så langt i frafallet at dette *Herrens* formaningsord til oss blir spottet midt i menigheten. Enten like ut, eller ved at det søkes bortforklart, som ord som ikke lenger er aktuelle for oss. Men Guds visdom: Peter henviser til de hellige kvinner *i tidligere tider*. Vi er uten unnskyldning om vi forkaster dette ord! Og en ting er sikkert; Herren har ikke gitt oss det, fordi Han ville oss vondt, men tvertimot. Det følger en stor vel-signelse med et slikt hjerteforhold til Herren, og dessuten vil det føre til andre menneskers frelse (v1-2).

La verden spotte, for det gjør den. Det er ikke for ingenting ordet her formaner oss til å ikke la oss skremme av noe. Han visste verdens motstand og spott ville komme, men den skal forgå med all sin spott. Det er djevelen som brøler imot oss gjennom den. Han som frykter for, og vil rive ned alle Guds ordninger i samfunnslivet. Og resultatet ser vi med all ønskelig tydelighet i dag. *Hele verden* sykner hen!

I forbindelse med vår tekst: Skilsmisse og gjengifte blir mer og mer

vanlig også blant bekjennende kristne. Det er forsamlinger idag som ville miste en stor del av sin «medlemsmasse» om lederne begynte å tale som Guds ord i denne sak. Men hvordan leve i et rett forhold til Herren, når man forkaster Hans ord?

Herren har befalt at synden skal kalles synd, *forat synderen skal få vende seg til Ham med sin synd!* Den eneste mulighet for frelse.

La oss ærlig stille spørsmålet: Hvorfor er det så lite lys og kraft og Ordets virkning iblant oss idag? Hvorfor er det de falske åndsretninger som vinner så storlig frem, mens du må *lete etter sann forkynnelse*? Er vi kommet så langt i frafall, at Gud må holde det gode tilbake fra oss, fordi all medgang bare ville føre oss enda lenger bort? Trenger vi et; *Stans opp, hør og vend om!*?

Den kristne virksomhet idag minner jo mer om hedningenes larm, for en stor del, enn om den milde og stille ånd Peter taler om. *Som er dyrebar for Gud.*

La oss akte vel på Ordet, svaret ligger alltid *der*.

Einar Kristoffersen

For vårt påskelam er då slakta

«Reinsa difor ut den gamle surdeigen, so de kan vera ny deig, liksom de er usyrde, for vårt påskelam er då slakta: Kristus.» 1. Kor. 5.7.

Det er fleire ting som Herren har å seia til menigheten i Korint. Fyrst det gode. Eg takker alltid min Gud for dykk, for den nåde som er dykk gjeven i Kristus Jesus, at de i han er gjort rike på alt, på all læra og all kunnskap, etter di Kristi vitnemål har vorte rotfest hjå dykk, so at det ikkje vantar dykk på nokor nådegåva. –

Den nye fødsel hadde gjeve dei del i alle gudslivet sine rettar. Men her er det også fåren tek til, for alt liv vert sett på prøve, og møter nedbrytande krefter. Dette gjeld menneskelivet, og åndslivet. Åtaket på åndslivet kaller skrifta freistung, som kjem frå den gamle natur, og frå satans åndehær.

Det som hende i Korint er det same som i dag. Ingen har klart å rydda ut dette ugras frå menneskehjarta og kyrkjelyd. Det er å frykta at desse synder som var i Korint, har større røter og vekstvilkår i dag enn før. Kvifor? Fordi det er få som ser det, åtvarer, og tek det fram i lyset. Som Abraham og Moses var Israel til trøystegrunn, så er det på same vis i dag. Ein trøystar seg til kristen arv og gamle gudsmenn, granskar deira skrifter og liv og «trur de har liv i dei, og kjem ikkje til meg so de kan få liv», sa Jesus. I sanning er det lettare å tru

på menneske enn på Herren: Ein til Paulus, ein til Apollos, ein til Kefas. – Kvar bur så du? Denne løynde synd i hjarta er verre en den openberre som vi og les om i Korint, for ho gav grobotn for alt det andre. Saltet hadde mista si kraft.

Vi har eit godt døme frå Israel i 2. Mos. 2.23. «Men Israelsborna sukka under trældomen og let ille, og naudropa deira steig opp til Gud. Og Gud høyrde – og kom ihug pakta si med Abraham og Isak og Jakob.» Dei vart kalla «futar» dei som Farao sette over Guds folk, som bare kravde lydnad under træleåket. Slik og med Guds folk i dag.

Vi skal setja namn på nokre «futar» Fyrst den onde sjølv som er oppdragsgjevaren. Så det naturlege menneske som elska mørkret framfor ljoset. Sjølv om mange gret i tunge stunder for eit sårt samvit og ufred i sjela, vil og verta fri til sine tider, men den øydelagde vilje har ikkje makt eller kraft til siger.

Herren talar i Kol. 3.5 om mange slike «futar». «Utukt, ureinskap, ovund, vond lyst og havesykja som er avgudsdyrkning.» Desse «futane» er like verksame i vårt liv, som i Korint, og mange har vorte fanga.

Når satan ikkje lenger kunne få korintarane til å tilbe avgudar av tre og stein, måtte han finna ein annan veg. Han skulle setja fram menneske,

desse som hadde forkjent dei ordet, så dei kom til tru og liv. Så vart det personar, og dei ulike nådegåver som vert det store. Då er heller ikkje vegen lang før nådelivet tek skade.

«For når det er ovund og tretta mellom dykk, er de då ikkje kjøtelege og ferdast på menskevis?» «Herren din Gud skal du tilbe, han og ingen annan skal du tena.» 5 Mos. 6.13. Det å setja lit til seg sjølv eller andre menneske er synd over all synd. Det vil alltid føra til ulukka.

«Reinsa difor ut den gamle surdeigen, so de kan vera ny deig, liksom de er usyrde; for vårt påskelam er då slakta, Kristus. Lat oss so halda helg, ikkje med gamal surdeig, eller med vondskaps og ugudlegskaps surdeig, men med reinleiks og sannings usyrde brød.» 1. Kor. 5.7.8.

Det nye og usyrde brødet er vår Herre og Frelsar. Synda kom aldri inn i dette brødet. Ikkje i ord, tanke eller vilje. Det er fullkome, reint! Dette er gjeve til liv for verda, for alle menneske.

Her var det kampen stod for kyrkjelyden i Korint, og her står han for Guds folk i dag: Mot det gamle menneske sin veg, eigen tanke og vilje, etter lova sitt bud og krav. Det føder og fører til trældom. Lammet som er slakta, er ikkje lenger nøko trøystegrunn. Høyr kva Herren seier om dette: Det er gamal vondskaps og ugudlegskaps surdeig. Ja, men han smakar så godt, og skal vi ikkje æra og tilbe våre fedre? Det både skal og vil vi,

men ikkje som avgudar. Berre så lenge Herren var deira visdom, liv og styrke, kunne dei stå og sigra. Kom dei bort frå denne stad, var også dei hjelpelause og tapte i striden.

Det blir sunget en sang av enfoldige små,

De forstandige vil ikke høre derpå.
Den blir sunget i dag, som de sang
den i går.

Det er sangen som lærdommen
ikke forstår.

Det er sangen om blodet – Guds
evige pakt –

Om det hellige offer han selv har
fullbrakt.

Det er sangen om blodet, den kostbare pris,
som alene kan åpne et stengt para-
dis.

Odd Dyrøy

Forkynnelsen

Svend Foldøen

Ingen har fått noen større oppgave eller herligere gjerning i denne verden enn vi som skal få lov å forkynne sannheten fra Gud, om oss selv og om ham. Derfor må vi av hjertet synge med Halmrast:

Mer kunne ei engler begjære
å gå med så salig et bud».

Vi leser fra 1. Kor. 15.1–11.

I disse versene har Paulus samlet i noen få ord det som var grunntonen i hans forkynnelse: Evangeliet om Jesus.

Og la oss først merke oss at Paulus forkynte dette til alle mennesker, hedninger og jøder, ugudelige og fromme, for troende og vanstro.

Men til de vanstro og uomvendte sa han at han vitnet både for jøder og grekere om omvendelse og tro på den Herre Jesus.

Jeg har undret meg mange ganger over at her er forkynnere som ikke sier et ord til de uomvendte som sitter under deres talerstol.

Brødre, vi er kalt av Gud til å be folket omvende seg, vi er kalt av Gud til å be dem om å la seg forlike med Gud.

Og jeg vil si mer.

Vi må gi oss tid der uomvendte går på møte, og vi må gi oss tid for å få dem til å gå på møtene og høre. Vi må gi oss tid til å skyte «festningen» sund.

Vi skal forkynne evangeliet. Rom 5.18,4.5.

Når folket kommer i nød, skal vi forkynne det samme som Paulus, at Kristus døde til fastsatt tid for ugudelige.

Hvis det blir vekkelse må vi forkynne at det er ikke nok å ta standpunkt for Jesus. Det er ikke nok å bøye kne. Det er lekpredikanter og mange av prestene som sier at den som har bekjent sin synd, er frelst. De viser til ordet i 1. Johs. 1.9: «Dersom vi bekjenner våre synder, så er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet». Og så bruker de dette på uomvendte. Men dette ordet er skrevet til troende.

Andre sier du er en kristen når du ber. Men folk kan be i 50 år og likevel gå fortapt. Når de bygger på sin bønn, sin overgivelse og sin syndsbekjennelse, da bygger de sitt hus på sand.

Da Jesus talte med Nikodemus, plukket han fra ham all tro og alt håp om å bli frelst ved noe av det han selv gjorde.

En av våre émissærer spurte en ung gutt om han var frelst. «Ja», svarte vedkommende. «Hva tid skjedde det?» ville emissären vite. «Ja, jeg har overgitt meg», men mer kunne han ikke si. «Har noen vært hos deg og trøstet deg og sagt at du var frelst?»

ville emissären vite. «Ja, Ola sa jeg var frelst», sa gutten.

En død forstandstro fører ingen over fra døden til livet. Den hellige ånd må få åpenbare for åndens øye at vi er frelst. Det er åndens gjerning å gjøre dette levende for oss.

Vi må forkynne Jesu fullbrakte frelesesverk. Vi må male ham korsfestet for øynene. Dersom vi er drevet av Ånden og i Åndens kraft forkynner Kristus som den der har oppfylt Guds bud, slettet ut vårt skyldbrev, betalt vår syndegjeld og tatt bort synden vår med sitt offer, – da vil de søkerne se at de er freste. Akkurat i den situasjonen tilhøreren er, slik han føler seg, har han rett til å tilegne seg frelsen.

Det har ofte gledet mitt hjerte at røveren på Jesu høyre side, ble frelst og fikk være med Jesus inn i Paradis. Ikke var han døpt, ikke konfirmert og ikke fått noen syndsforlatelse i nattverden, men som en ugodelig ble han rettferdigjort og frelst.

Skal vi forkynne loven?

Ja, et menneske kan ikke komme til synds-erkjennelse uten ved loven. «Ved loven kommer syndens erkjennelse», Rom 3.20. En forkynner må stille synderen fram for Guds lys, så han får høre at han på grunn av sin synd og sin vantro er fortapt og går fortapt hvis han ikke finner Jesus.

Men her er en viktig side som jeg vil peke på, antagelig den viktigste: Det er Den Hellige Ånd som må overbevise om synd, og der Den Hellige Ånd ikke slipper til og får overbevise

om synd, hjelper det ikke hvor meget vi hamrer på med loven.

«Og da jeg kom til eder, brødre, kom jeg ikke med mesterskap i tale eller i visdom, og forkynnte dere Guds vintesbyrd, men med ånds og krafts bevis», 1. Kor. 2.1.

Jeg tror vi kan tale om evangeliet og om loven så meget vi vil, og ingen vil bli frigjort ved evangeliet. Alt beror på om vi har Åndens kraft over oss når vi taler. Jeg er viss om at det er min største skade, og her er grunnen til at jeg ikke har gjort mer for Guds rike enn som tilfelle er.

Det vi mest mangler er åndskraft.

Til sist beror nesten alt på dette om vi har Åndens kraft over oss.

Jeg tror det er fordi vi har så stor selvtillit at vi har så liten kraft.

Og blir her ikke rop til Gud fra et forpint hjerte om å få mer kraft fra Gud, vil våre ord falle virkningsløse til jorden. Men har vi kraft fra Gud, kan enda syndere vekkes.

Den lære at det er det samme hvordan tilstanden er med meg for det er kraft i ordet, den er farlig. Med stor kraft vitnet apostlene om Jesus. Det er her vår grunnskade ligger. Kunne dette samvær få oss i nød for vår kraftløshet, da ville meget være vunnet.

Vi må holde fram i vår forkynnelse at vi er døpt med Den Hellige Ånd så mange som er født på ny. En annen ting er at det gjelder for oss å bli fylt med Den Hellige Ånd. Det ser slik ut at apostlene ble fylt med Den Hellige Ånd gang på gang. Dette er det vi trenger – å bli fylt med Ånden.

Hvordan får vi så denne kraften? Vi vet det nok alle. Kunne bare Gud få oss til å innse og erkjenne dette at vi er fattige på åndskraft slik at det virkelig ble et nødrop om å oppleve hans kraft, da ville Gud gi oss den.

Skal vi ikke forkynne helliggjørelse?

Jeg har sett det slik at hvis vi formarer folket til å leve Kristus, så er det helliggjørelse. Slik som vi fremstilte våre lemmer i urettferdighetens tjene-
ste til urettferdighet, slik skal vi nå fremstille våre lemmer, eller rettere, vi skal byde våre lemmer frem som tjenere for rettferdigheten til hellig-
gjørelse. – Dette har jeg forkjent mange ganger disse 45 år jeg har reist.

Det var noe av det første Gud viste meg straks etter jeg hadde opplevd frelse at jeg måtte fremstille min tunge og hele min person til tjeneste for rettferdigheten.

Dette må vi forkynne.

Forman hverandre til å stride for den tro som er overgitt til de hellige. Vi må legge det inn på våre tilhørere at de er ikke lenger sine egne, – evner, gaver, legeme, – alt tilhører Herren Jesus.

Vi må ikke forsømme forma-
ningen.

En rett helliggjørelse springer ut fra et rett syn på Jesus, den må springe ut fra kjærligheten til ham. Ellers blir hele vår helliggjørelse et eneste lov-
strev. Det kan bli en snare for oss. Men er det fordi vi frykter Gud at vi ofrer vår kjære Isak, da skal Gud vel-
signe oss storlig.

Det siste jeg vil minne dere og meg selv om er at Jesus kommer igjen. Han kommer snart, står det. Dette skal hjelpe oss til å nytte tiden til å tjene vår Herre og arbeide mens det er dag.

Og, se, vår forløsning stunder til.

Din nåde er ny hver morgen

Les Joh. 21,15–19.

Vi leser om tjeneste i teksten her. Peter ble innsatt i tjeneste. Aposteltjenesten. Og vi ser at det var ikke å herske, men å tjene. Ikke bare Gud, men derigjennom også Guds folk. *Fø mine lam osv.*

Det ligger for oss mennesker det, å ta seg til rette. En mener selv en er kvalifisert. Å du, hvor mye vondt

iblant Guds folk kunne ikke vært unngått om vi hadde sluppet slike?

I Guds rike heter det å få. Få frelse, få tjeneste. *Innsatt* av Gud, vitner ordet. Derfor, den som ikke er innsatt av Gud, hvor velment det enn er fra hans side, han går feil, og kan ikke få utrettet noe i dette riket.

Herren måtte gå noen «runder»

med Peter, før Han kunne innsette ham, og her er vi vitne til siste runde. Elsker du *meg*, var spørsmålet han fikk. Her lå trykket på *meg*. Nå kan det få være et ord til deg som leser.

Peter hadde en fortid, vet du. Han elsket ganske visst Jesus da også. Men når det gjaldt Jesu kjærighet til ham, da var han nok fanget i dette, at den avhang av *hva han var* for Jesus. Dette måtte Jesus løse ham ifra. Og dette må Jesus også løse oss ifra.

Peter hadde ikke virkelig bruk for Jesus, *Frelseren*, men han var overbevist om dette, at Jesus hadde bruk for ham. Dette farlige vrengebildet av Gud, at Hans kjærighet er avhengig av hvorvidt det lykkes for oss. Når lykkes det for oss, sett under Guds målestokk?

Elsker du *meg*? Ikke: elsker du tjenesten – himmelen – mine gaver eller noe annet, men *meg!* Det er mange som prøver å elske Jesus, men det lar seg ikke gjøre. Det blir i tilfelle et bilde de har skapt seg selv, som har de egenskaper *de vil* Han skal ha.

Det er noe helt bestemt som knytter vårt hjerte til Jesus. Det er sannhetens erkjennelse av vår synd og Guds nåde. Uten synd er nåden meningsløs. Uten fortapelsen er frelsen meningsløs. Altså, hvis det var noe i oss som Gud kunne bygge videre på, så var det ikke behov for nåde, men bare overbærenhet og hjelp. Nåde er for *fortapte* syndere!

En kan nok be som i sangen, «vis meg fordervelsens avgrunn i meg,» men når Han begynner å virkelig

gjøre det, da ber du nok snart om å slippe å se mer, for det er virkelig *en fordervelsens avgrunn* i deg! Dette er så mye verre enn noen av oss forstår. Det var noe av dette Peter hadde erfart nå. *Fordervelsens avgrunn!* Og nå sitter han skamfull ved Jesu føtter. Er det noen som kjenner seg igjen? Det måtte undre Peter veldig at Jesus ikke bebreidet ham, men lot ham uten videre få være sammen med Ham. Han gikk nok og ventet Peter, på at Jesus skulle ta opp «saken». Men den stunden kom *aldri!*

Jakob skriver i forbindelse med bønn om visdom i sitt brev: «Gud gir *alle* *villig* og *uten bebreidelse*». Hvor- dan kan Han, den Hellige Gud, gi oss syndere uten bebreidelse? Har Han ikke noe å bebreide oss? Nei, det er nettopp det som er saken og det som troen klynger seg til; *Han har ikke noe å bebreide oss!* Bebreidelsen måtte Jesus ta. Og *Han tok den!* Uten dette evangelium kan du ikke nærme deg Gud! Ved dette alene er Han forsonet! Fullkommen, med *alle* mennesker!

Om du tror Han har noe å bebreide deg, da er du jo allerede dømt, for du tror ikke på den Herre Jesus Kristus! Du ser jo at Han satte denne synderen og fornekteren, Peter, inn i aposteltjeneste. Til å fø og vokte andre! Og hva skulle han fø dem med? Ordet om nåde! Den nåde *han selv hadde møtt* hos Jesus. Og hva skulle han vokte dem for? *Et annet evangelium!*

Dette vi her leser om, var etter oppstandelsen. Peters synd var nå

sonet! Kastet *bak Hans rygg!* (Jes. 38, 17). Den var ikke mer! Dette evangelium var det Peter trengte for å kunne stå i tjenesten. Av nåde!

Da Jesus for opp til himmelen, hadde Peter fått *en skatt* i himmelen. Som han selv skriver i sitt brev: «— til en arv som er uforgjengelig og uflekket og uvisnelig, og som er gjemt for dere i himlene —» (1. Pet. 1,4.) Det er denne skatten i himmelen som skiller Guds barn fra alle andre. Det er mange som kan være opptatt med å tjene, eller for den saks skyld, å få; nådegaver, hjelp osv., men hvor er ditt hjerte? Hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være, sier Jesus. Derfor er det umulig for et menneske å heve sitt hjerte til himmelen og være opptatt med det som er der, om det ikke har fått sin skatt der. Men er din skatt der, da vil også ditt hjerte være der. Det er ikke noe du behøver å streve med. Slik er det jo også i denne verden. Er det noe eller noen du er glad i, ja, så er ditt hjerte der. Det er ikke noe problem, det går av seg selv! Du kan nok gi Ham hender og føtter i tjeneste, men ditt hjerte? Ingen kjærlighet til Jesus uten å ha fått se Jesu kjærlighet til oss! Og hvor ser du den? På Golgata! Jesus sa ved den første nattverd til sine disipler: «Jeg har lengtet inderlig etter å ete dette påskemåltid sammen med dere.» Så bryter Han brødet og sier: «Dette er *mitt legeme*, som blir gitt for dere.» Og videre kalken: «Denne kalk er den nye pakt i *mitt blod*, som utgytes for dere.» Mitt legeme og mitt blod!

Og så ser du Golgata. *Gud* bryter brødet! Hans legeme vånsmekter og blodet flyter. Der ser du nattverden! Forstår du da Jesu ord: «Jeg har lengtet inderlig etter dette måltid?» Nei, hvem kan forstå det? Å du, hvor Jesus elsket Peter! Å du, hvor Han elsker deg og meg som har syndet og sviktet! Det er ikke noen annen løsning på din synd og din svikt enn den løsning Gud viser deg på Golgata kors. *Jesus istedet!*

Korset er altså løsningen. Men skal det være en løsning, så må det jo nødvendigvis først være et problem! Og korset er soning for *synd*. Det er problemet! Synden! Det er altså løsningen for deg *som er en synder!* Som må slå deg for ditt bryst og si: «Gud vær meg arme synder nådig.» Du vil gå rettferdigjort hjem til ditt hus like som tolleren Jesus talte om. For det er slaktet et lam!

Troen på dette Guds lam vil medføre at Gud går deg forbi i sin dom. Og er det for lammets skyld, ja så er alt annet utelukket.

Elsker du *meg*? Vi mennesker finner så mye å skulle hvile på i vår salighetssak. At du tror på det rette f.eks. Da må det vel være i orden? «Elsker du *meg*,» lød spørsmålet fra Herren, og annetsteds, «bli i *min kjærlighet*».

Hva vil du med Jesus som er så åndelig blind at du ikke ser ditt behov for å skjule deg for den rettferdige dommer? Og dersom du ser ditt behov. *Hvor* skjuler du deg?

Han innsatte den falne Peter i tjenesten, og det er klart at en uren kan ikke tjene den hellige Gud. Så om vi ikke alltid ser verdien av dette blodet, så gjør altså Gud det. Peter var oppreist ved Jesu soning.

Peter var igrunn aldri ute av troen. Hans håp sto til dette, at tross alt ville Herren forbarme seg over ham. Så mye hadde han vært sammen med Jesus. Derfor gjorde han ikke som Judas og skilte lag med disippelflokken, men holdt seg der. Og så vitner også ordet: «For i håpet er vi frelst» (Rom. 8,24). Ikke *skal bli*, og slett ikke, *skal muligens bli*, men *er vi!* Fordi det er håp til Ham! Men den som håper på noe annet: At det først skal bli i orden med meg f.eks. – at jeg ikke får komme *som synder* – det menneske er ikke frelst. Det er ikke ethvert håp som frelser, men håp til Ham!

Peter satt og hørte Hans ord – tok imot det – trodde Jesus – og det ble ham til frelse. Det er det samme ord

som vi leser. Ordet om syndenes forlatelse for *Jesu skyld*. Tar du imot det? Da tar du imot Jesus. Han er i sitt ord, ja, Han er sitt ord. Ditt forhold til ordet er ditt forhold til Jesus. Du kan ikke ha et forhold til Jesus og et annet til Hans ord. Og Hans ord er den hele Skrift! Og når det gjelder ditt forhold til Hans ord, så er det ikke dette at du nødvendigvis sitter og leser Hans ord det meste av dagen. Det er mange som kan ha et slikt forhold til Guds ord uten noensinne å ta ordet innover seg og gjøre etter det. Nei, kjødet er tregt til det som har med Gud å gjøre, men du skal få høre Herren til om kjødet var tusen ganger tregere. Dette er nettopp hva Jesus har gjort opp for, så det kan ikke stenge deg ute. Nei, men hva gjør du med det ordet du hører og leser? Får det dømme deg, avsløre deg og opprise deg? Ja, da har du liv i ordet tross alt!

Einar Kristoffersen

(Forts. fra forrige nr.)

Mellem Gud og folket

Av Henrik Nymann Eriksen

Ezekiel

Ezekiels oplevelse af utilstrækkelighed er snarere en fornemmelse end et klart erkendt problem. Sådan er det ikke ualmindeligt at have det ved

begyndelsen på en opgave i Guds rige. Selv om Ezekiel ikke vidste, hvad han havde brug for, så vidste Gud det.

Og Gud greb ind og kvalificerede Ezekiel til tjenesten på samme måde, som Jeremias var blevet udrustet. Gud gav sine ord til Ezekiel (Ez. 2,9-3,3). Det var det, han manglede. Gud kvalificerer os til den tjeneste, han selv har sat os i, også når vi ikke har erkendt vores behov fuldt ud. Det er trygt at vide.

Gud kalder på mange måder

Gud kaldte profeterne på forskellig måde. Esajas havde et stærkt syn af Herren på sin trone. Der var serafer og tordenvejr. Jeremias hørte bare nogle enkle ord. Ezekiel havde både et stort syn som Esajas (Ez. 1) og nogle enkle ord som Jeremias (Ez. 2). Forskellen er slående.

Gud kalder sine tjenere på forskellig måde. Det afgørende er ikke, hvordan Gud kalder, men at han kalder, og hvad han kalder til.

Den personlige konfrontation

To gange i Jer. 1 opfordrer Herren Jeremias til ikke at være bange (v. 8 og 17). Det er Jeremias' konfrontation med folket og dets ledere, Herren henviser til. Det er ikke let at tale Guds ord til et menneske ansigt til ansigt. Ordene handlede hovedsagelig om Guds dom over sit folk. Herrens vrede var reel og konkret.

De fleste af os viger tilbage for den slags konfrontationer. Jeremias er ikke atypisk i så hensende. Når Gud siger «frygt ikke for dem», sker det med en dobbelt begrundelse:

Jeg er med dig

Gud begrunder sit første «frygt ikke» med et løfte (v. 8). Løftet lyder:

«Jeg er med dig for at frelse dig.» Gud vil selv være hos sin tjener, når han skal forkynde det guddommelige ord overfor grupper og enkeltpersoner. Gud er ikke nær som tilskuer. Herren er tæt på sin tjener på en aktiv måde, nemlig for at frelse, beskytte og passe på.

Guds løfte til sine bange vidner i klasseværelser, på arbejdspladser og i den «kirkelige» debat er: Jeg er med jer for at beskytte jer. Derfor skal I ikke være bange.

Jeg gjør dig bange

Begrundelsen for det næste «frygt ikke» er en advarsel (v. 17). Hvis profeten lader folket, han er sendt til, bestemme, hvad han skal sige, så vil Gud gøre ham bange for det. Han var i forvejen bange, men hvis han giver efter for sin angst, kommer frygten for alvor ind i hans liv, som en herre, der hunser med sin slave.

Enten frygter profeten Gud mere end mennesker, eller også frygter (dvs. lyder) han mennesker mere end Gud. Den som frygter mennesker, så ord og handlinger er styret af det, kommer ind i et dobbelt frygtsforhold. Frygten gælder nu både mennesker og Gud, som er blevet fjende. Gud advarer mod at give efter for menneskefrygten ved at pege på konsekvenserne.

Jeg/du

Jeremias' kaldelsesberetning er gennemsyret af et personligt forhold mellem profeten og Herren. De to taler til hinanden og lytter til hinanden. Herren siger jeg og du til Jere-

mias, og profeten svarer. Både Herren og Jeremias er personer, og står som sådan i forhold til hinanden. Jeg/du forholdet er det bærende element i Jeremias' liv, og vel egentlig i ethvert menneskes liv med Gud.

Ordet, der sker

Jeremias får i v. 12 lidt at vide om det ord, han skal forkynde. Ordet skal give information. Men ordet fra Gud er mere end information. «Jeg er årvågen over mit ord for at fyldbyrd det,» siger Herren. Bag de ord Jere-

mias skulle tale til sit folk, står Gud selv med al sin magt og kraft.

Gud vil selv effektuere de ord, han taler gennem sin profet. De ord, som for en ydre betragtning kun er information, viser sig at være lige så mægtige og fulde af kraft, som Herren selv (jfr. Hebr. 4,12).

Denne kraft-dimension ved Guds ord løser Jeremias og alle os andre fra selv at skulle effektuere det, vi proklamerer. Herren selv våger over sit ord, for at fuldbyrde det.

Himmelheimen

Mel. Med Jesus vil eg fara

*1. Der er et land vi kjenner, å tenk om vi var der
da alt til glede vender, der Jesus selv jo er
Der stedet vi får hvile, med rette hjerterø
ja vi må trofast ile, der skal vi evig bo.*

*2. Mens vi er her på jorden, vi daglig vandrer frem
Han hjelper oss på ferden, til himlens rette hjem
Hvor solen aldri daler, og natten er ei mer
i himlens lyse saler hvor Jesus lyset er.*

*3. Her skal vi bare være, ja kun en liten tid
tålmodighet vi lære, i syndens bitre strid.
Men frelst en gang fra nøden skal komme hjem en gang
og fri fra sorg og døden, vi synger Lammets sang.*

*4. Det hjem har Jesus vunnet, da Han led korsets død
i Ham der har vi funnet, en venn i sorg og nød.
Han vandrer ved vår side, i hva oss møter enn
i motgangs bitre tid Han er en trofast venn.*

*5. Ja skal vi lykken finne, her nede på vår jord
Da må vi Jesus vinne, så sier Herrens ord.
Da gleder vi Hans hjerte, som hardt i striden sto
og led den store smerte, og gav sitt eget blod.*

John Støle

Satans synagoge

Jeg fikk nylig et brev med hilsen fra Åpenb. 3,7-11, der ble jeg stoppet av overskriftens ord.

Hva er Satans synagoge? Er det noe som eksisterer i vår tid? Jeg tror at det spørsmålet er noe vi burde interessere oss mer for enn vi gjør i dag.

Synagoge er navnet på et hus hvor de samles om Guds ord. Disse hus er Satan også interessert i, og han er ikke så likegyldig som vi til å møte opp. Han kommer for å ta Ordet bort, og gjør alt for å bli herre i huset. Han prøver å få ting inn som gjør at Ånden må ut. For et hus der Ånden har herredøme er hans verste fiende.

Våger noen av oss som lever i dag å tro at noen av våre kirker og bedehus er blitt det vi kan kalte Satans synagoge? Stopp litt og tenk over det. Jeg tror at Satan har fått så mange ting inn i disse hus ved sitt arbeide, at Ånden litt om senn har trukket seg tilbake. Og nå er han kommet så langt at han forsøker å få dans inn i disse hus, for å vinne mennesker for Gud. Slike tanker skyter han inn, og forsøker å gjennomføre dem. Men tror noen at den Hellige Ånd er med på det? Når han så får trenge Guds Ånd unna, kan alt dette andre foregå som før, for han har ingen ting imot møter når bare Ånden ikke er med, for da er åndskraften over møtet borte. Her kan jeg ta med noe fra min virketid. Jeg skulle besøke to bedehus på et aldeles ukjent sted, med en uke på

hver plass. På det første sted var huset fullt, og med en åndsmakt jeg sjeldent hadde opplevd maken til. På det andre stedet var det helt stengt, og det ble en uke med kamp og søvnloshet, for Ånden var ikke med. Siden fikk jeg høre at der var en konflikt i forsamlingen, et Satans verk som gjorde at Ånden ikke fikk komme til, og Satan ble herre i huset inntil saken ble ordnet.

Derfor er det meget nødvendig å passe på at slike ting ikke får bli i forsamlingen, for ellers så holdes Guds Ånd borte, og Satan får selv råde. Han har ingen ting imot gudstjenester eller møter, når bare ikke Guds Ånd får råde og virke gjennom dem.

Du kan også idag høre god forkynnelse, men hvor er åndsmakten? Mange ganger føles det slik at dette bare er tillært.

For en tid siden fikk jeg høre en av dem som hadde Åndsmakten over sin forkynnelse, og jeg satt der og takket Gud for at det ennu fantes noen som hadde Guds Ånd med seg. Han var ingen bråkmaker, men han hadde en stille og overbevisende ånd over sin tale og vidnesbyrd, så du følte at den hadde makt over forsamlingen. Det er vel trolig siste gangen jeg får være med på et slikt møte, da jeg snart er 91 år og hører så lite at jeg må slutte å gå på møter. Men så lenge jeg ser til å skrive, vil jeg holde på, inntil jeg merker at det havner i papirkurven.

Men nå er Satan kommet så langt med sitt arbeide, at han har fått samfunnet og styresmaktene til å bygge seg hus, samfunnshus eller kulturhus kalles de.

Men tror noen at de er bygget for at der skal den Hellige Ånd råde og virke? Nei, Satans synagoge hadde vært et mye mer høvelg navn på dem. Ikke for det at disse hus er verre enn andre, for når han kan få en kirke eller et bedehus til å tjene det samme formål, da forstår vi at det er ikke huset det kommer an på. Men et sam-

funshus eller kulturhus er bygget opp med det formål at alle mulige ting skal kunne foregå der, og det kan ikke en kirke eller et bedehus, derfor ser vi at slike hus samler langt flere folk enn et bedehus eller en kirke.

Frafallet er kommet mye lenger enn vi tror, og Jesus gjenkomst er oss nærmere enn noen av oss våger å tro. Kjære troende brør og søstre, la oss våke og vente, og til trods for all prøvelse holde oss nær til Ham som kjøpte oss til Gud med sitt blod.

Ole Rolfsnes

NLL's årsmøte

NLL avholdt i tiden 18.–22.7. sommerskole med årsmøte på Solborg Folkehøgskole i Stavanger.

Det har gjennom hele sommerskolen vært poengtert alvoret i dagens åndssituasjon, og den fare den representerer for oss alle. Derfor poengteres også behovet for klar, konservativ, bibelsk forkynnelse av det slag som i tidligere tider har vært til så rik velsignelse for vårt folk. Hvor loven må få avsløre vår sanne stilling innfor den Hellige Gud, og evangeliet om Jesus Kristus og Ham korsfestet som eneste redning og håp for en fallen menneskeslekt.

Det var på sommerskolen mellom 175–180 faste deltagere som kom fra store deler av landet, men brorparten kom

fra øst- og vestlandet. På møtene har det vært gjennomsnittlig 250–300 deltagere.

Årsmøtet kom også med en sterk apell til unge og unge familier, som utgjorde en stor del av forsamlingen, til å se sin oppgave i å ta imot forkynnere så Ordet kan nå ut i folket.

Samtlige møter ble tatt opp på kassett og vil bli presentert i Lov og Evangelium senere.

Styret ble i sin helhet gjenvælt og består av Ingebrig S. Sørfonn, Fitjar, Karl B. Bø, Randaberg, Ragnar Opstad, Nærbø, Reidar Linkjendal, Sannidal og Håvar Fjære, Sandefjord. Gjenvælt ble også formann Karl B. Bø.